Akbaba

Kulaklara küpe yolcular... Kulaklara küpe!..

bu kebaplı pilâv enfes!

VİTA ile bütün yemekler lezzetlidir yalnız medhüsitayiş işitiyorsunuz. Nefis ve zarif bir yemek hazırlamak için bundan daha iyi bir mamul olamaz.

Ne hafif yemekler: mide ağırlıkları artık kalmadı.

Hakikaten, VİTA öyle kalitesi yüksek sâf nebatî yağlarla imal edilmiştir ki bu mamulün içindeki hiçbir madde sıhhatınızı bozmaz.

Böylece, daha az para mukabilinde daha iyi yemek yiyebilirsiniz, çünkü VİTA çok ucuz bir fiata satıldığından size hissolunur bir tasarruf tahakkuk ettirecektir.

KEBAPLI PİLÂV

Kullanılacak malzeme : 2 bardak pirinç — 4 bardak kemik veya et suyu — 3 çorba kaşığı VİTA — bir miktar tuz.

Yapılması : Pirinç ayıklanarak tuzlu sıcak suya atılır, yarım saat bırakılır. Tuzlu suyu süzülür, yıkanır, 4 bardak et suyuna miktarı kâfi tuzla beraber pirinç ilâve edilir, orta ateşte pişirilir. Suyunu çekmeğe başlayınca ateş hafifletilir. 3 kaşık VİTA eritilerek üzerine dökülür. Suyu tamamen çekildikten sonra ateşten indirilir.

1/2 kilo kemiksiz kuşbaşı koyun eti, 1 kaşık VİTA, 1 soğan, 2 domates veya bir kaşık salça ve kâfi miktar tuzla güzel bir kebap pişirilir. 250 gr. iç bezelye tuzlu suda haşlanır, suyu süzülür, 1/2 kaşık VİTA eritilerek üzerine dökülür.

Hepsi sıcak olmak üzere tabağa yerleştirilir.

E. İREN

VİTA 2 veya 5 kiloluk kapalı kutularda ve 17 kiloluk tenekelerde satılır

V. 28

UNİT UNİLEVER-İŞ TURK LİMİTED ŞTİ BAKIRKÖY — İSTANBUL

Ankara Sigorta

Hayat, yangın, kazaya karşı size

RAHAT, EMİN, KORKUSUZ BİR HAYAT TEMİN EDER!

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş.

SAYI : 191 C.: 8 10 KASIM 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Margaret'in Aşkı!..

PRENSES Margaret, dünyanın beklediği cevabı, dünyanın beklemediği şekilde verdi:

— Hayır!

Bu kelime, onun dudaklarından çıkmıştır, kalbinden değil.

Bir kadın gönlünde, aşk ile vazifenin geçirdiği bu gizli savaşın sonu bu mu olacaktı?

Biz, hâlâ Fuzulî'nin çocuklarıyız:

Aşk imiş her ne vâr âlemde!

Gazetelerdeki son resimlerine bakıyorum: Güzel yüzü, içindeki büyük aciyle ne duru, ne asîl olmuş. Altın ve zümrüt ışıklı gözbebekleri, iki iri yaş olup neredeyse yanaklarından dökülecek.

İngiliz halkı, bu gönül macerasında onunla beraberdi. Zarif Prenses, kendisine cesaret veren büyük kalabalığa rağmen, «hayır» demiştir. Niçin mi? Çünkü kilise «hayır» diyordu.

Dine ve geleneklere bağlılık: İşte İngilterenin büyüklüğü!

Ya bizde mi, dediniz?

Bütün mânevî bağlarımızın çözüldüğü bir çağda yaşadığımızı inkâr etmiyelim. Ev, mektep, sokak, karmakarışıktır. Büyük - küçük, karı - koca, ana - evlât, öğretmen - öğrenci arasındaki münasebetlerin ne kadar münasebetsizleştiğini her gün görmüyor muyuz?

Siz, camileri dolduran kalabalığa bakmayınız. Demin fakir çocuğa çürük üzüm yutturan manav, demin komşu hizmetçinin kalçasını çimdikleyen kapıcı, şimdi Tanrı huzurunda eipençe duruyorlar: Belki Allahı da kandırırız diye!

İstanbul Emniyet Müdürünün son demecini, okudunuz mu?.. Utancımdan, yüzüm, dakikalarca iki avucumun içinde kaldı: Mektepler ve sinemalar açıldığı için, hususî polis ekipleri sarkıntılıkla mücadeleye başlamış!

İngilterede, Kral ailesinden bir sevdalı Prenses kalbini kiliseye kurban verirken, kahrolası hafızamdan, on dört yaşında bir kıza saldıran Sultanahmet camiinin ikinci imamı geçti!

Yusuf Ziya ORTAÇ

BAKKAL BODOS SIĞINAKTA !..

(Nehar Tüblek)

Neron'a Hücum!

Okudunuz mu?.. Beyoğlu sinemalarının birinde «Aslanların Pençesinde» filmi gösterilirken, karanlığın içinde bir nağranın şimşeği çakmış:

— Alçak!.. Erkeksen kaçma... Geliyorum!.

Bu alçak, dudaklarında buruşmuş bir deli gülüşü ile, yanıp kül olan Roma'nın karşısında rübabını çalan Neron'dur!

Gülüp geçmiyelim. Seyirci, biraz çakırkeyif bile olsa, bu çığlıkta bir hakikat var: Halkımızın millî vicdanı, hayatta değil, beyaz perdede bile haksızlığa, zulme tahammül edemiyor.

Sayın politikacılar lütfen ibret alsınlar!

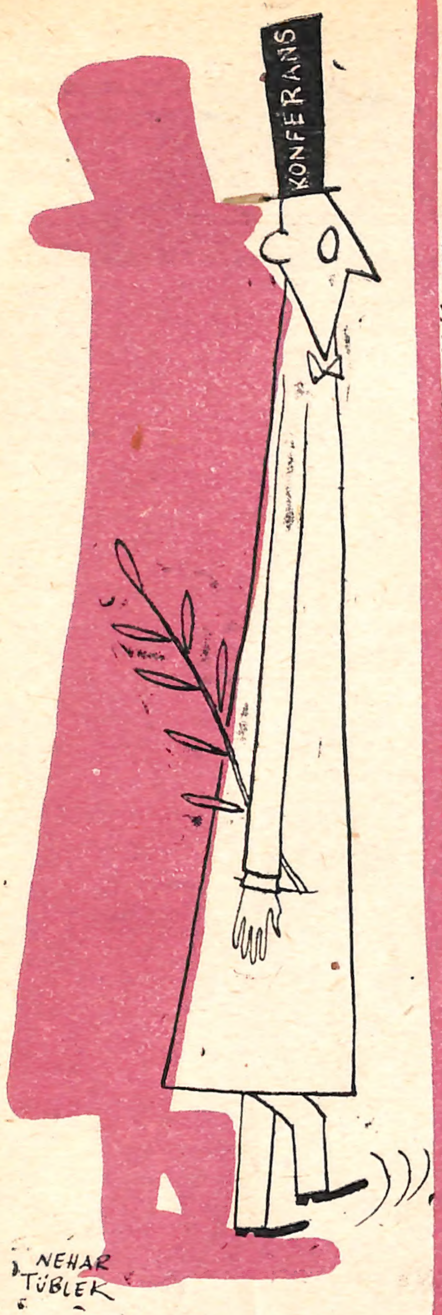

Yerinde say!..
(Nehar Tüblek)

TANIMAK ve İDARE ETMEK

DOĞRUSUNU söyleyin: İstanbulu tanır mısınız?. Hayır, suali daha daraltayım: Her gün geçtiğiniz caddeyi, meselâ İstiklâl caddesini, meselâ Lâleli caddesini, meselâ Sirkeci caddesini tanır mısınız? Ben tanımam. Gün olur, gözlerim afallar: Aaaa, derim, bu cüce dükkân burada var mıydı?.. Bu ayna taşında, mermer güller açmış musluksuz çeşme de nereden çıktı?..

Tanımayız... Eski eserleriyle, müzeleriyle, camileriyle değil, üstünkörü yolcu bakışiyle bile şehrimizi, mahallemizi, hattâ, hiç şaşmayın, evimizi tanımayız!

Zaman zaman, hayretle durup bakmaz mısınız: Şu eski koltuğun mavun çerçevesi ne kibarmış!.. Şu boyaları çatlamış tablo ne güzelmiş diye!

Daha ileri gideyim mi?.. Halkımızı değil, hemşehrilerimizi değil, evimizdeki insanları bile tanımak güçtür.

Gün olur, bir hâdise, çocuğumuzun yüzünden bir maske kaldırır, onu yepyeni bir çehre ile görürüz:

— Allah Allah, deriz, bu çocuk bu kadar dik kafalı, yahut, yumuşak huyluymuş demek!

Fakat bu, benim gibi masa başında yazanlar, sizin gibi köşe minderinde Akbaba okuyanlar için böyledir. Bizim, hakikatleri görmekten ve söylemekten korkumuz yok ki...

Ama, iktidar koltuğuna oturdunuz mu, iş değişir: Memleket değil, millet değil, bütün dünya, bütün insanlık, yeni doğmuş bir çocuk çıplaklığiyle avucunuzun içindedir artık... Onu, gözlerinizin rontgeniyle iç dünyasını bile aydınlatarak görüyorum sanırsınız!

Her makalesine mutlak bir kaç eski beyit katan rahmetli Ali Kemal, İttihatçıları hiç sevmezdi. Hâlâ hatırımdadır, mütareke günleri yazılarından birinde:

«Âsiyâb-ı devleti bir har da olsa döndürür!»

Dedikten sonra ilâve ediyordu:

«Döndürür... Döndürür ama Talât dayı gibi döndürür!»

Ama, kendileri iş başına geçtikten sonra gördük ki, «Âsiyâb-ı devleti» yani «Devlet değirmenini» döndüren «har», yani «eşek», meğer Damat Ferid'in yanında dirayetli bir kalem efendisi gibi kalırmış!

Size bir şey söyliyeyim mi?. En samimî itirafı yine meşhur Haşim Paşa yapmıştır:

«Şu mektepler olmasa maarifi ne güzel idare edeceğim» buyurmuş merhum!.. Nur içinde yatsın!

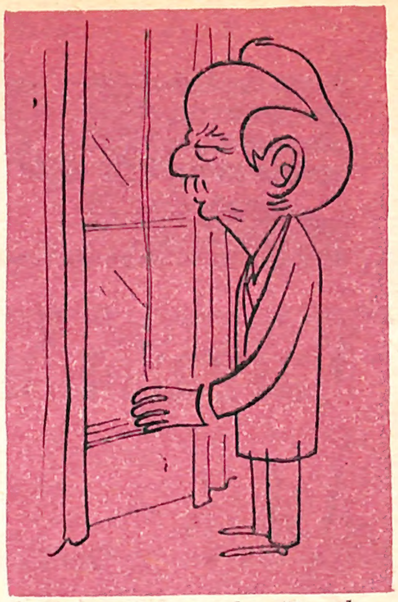

Söz aramızda, İsmet İnönü de bu yanılanlar arasında değil midir?.. Ne umdu, ne buldu?.

Muhalefet lideri hayata dört pencereden bakmıştır: Kışla penceresinden, aile penceresinden, Başvekâlet penceresinden, Reisicumhur köşkü penceresinden!..

Size bir Edebiyat-ı Cedide «Heyhat» ı çekeyim:

— Heyhât!.. Hayat bunların hiç birisinden görünen değildir.

Bir gün evvel alkışlayan sokak, bir gün sonra heykelini, boynuna ip takıp çamurlu kaldırımlarda sürüklemedi mi?..

Eski Başbakan Hasan Saka, gözlerini yalancı bir öfkeyle açarak sık sık homurdanır:

MAYK HAMMER

Haber aldığımıza göre, meşhur Mayk Hammer, Gazeteciler Cemiyetine aşağıdaki mektubu göndermiştir:

«Amerika'da neşredilen sekiz eserime karşılık Türkiye'de seksen sekiz eserimin basıldığını ve bir çok yenilerinin de basılmakta olduğunu işittim.

Bu kitaplarımın, telif hakkı verilmek şartiyle İngilizceye tercümesi için muharrirlerinden müsaade alınmasına delâletinizi rica ederim.»

Mayk Hammer

Antiseptik Sabun

İspat!

İspat Marka Sabunları en kirli çamaşırları bile temizler. Mikrop kırar. Yakında satışa çıkacaktır.
ADRES: Posta kutusu, 19 ANKARA

YEDİ CEZAİRLİ MİLLİYETÇİ İDAM EDİLDİ!.. **(Gazeteler)**

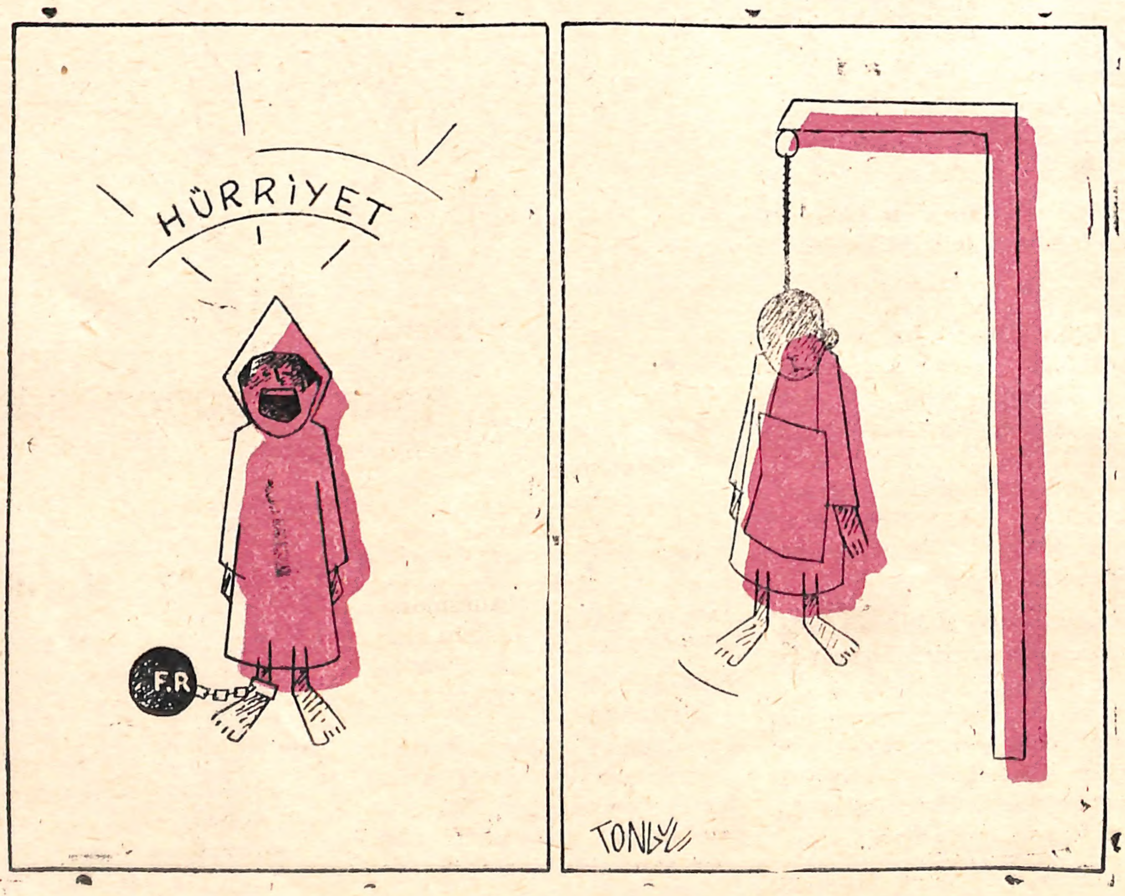

SUÇ VE CEZA!.. **(Tonguç Yaşar)**

BİR KAÇIK SERGİSİ AÇILDI... **(Gazeteler)**

YAZISIZ!..

(Nehar Tüblek)

— Kendisini demokrasinin evliyası olacağım sandı, diye...

İnönü'ye, bu büyük devlet adamımıza hürmetimden ve hayranlığımdan hiç bir şey eksilmeden söyleyim:

— Oldu... Oldu ama, evliyanın sokak dilindeki diyimi ile oldu: Nerdeyse «Demokrasinin ölüsü kandillisi!» diyecektiler.

Bu, dünden misaldir. Bu günden misal arayanlar lûtfen gazetelere baksınlar, ya Üstündağ'ın, ya Karaosmanoğlu'nun bir demecini bulacaklardır.

Dedim ya, idare etmek zor iş. Vaktiyle, dişlerini bileyerek Recep Peker'in karşısına çıkan 35 ler, şimdi, onaltı eksiğiyle Adnan Menderes'in önüne dikildiler: Adına 19 lar diyoruz.

Yalnız, iki Başvekil arasında bir fark var: Rahmetli pek lop etti, Nihat Erim'in aç kurtları onu yemede güçlük çekmediler!

ÇİMDİK

KADINCA

İLHAM!..

Yazan: NEYYİRE

«Donuna bir püskül taktılar
Neclâ kız da elden gitti.»
«Pakize hanımın donunu
Bir gören bin şiir yazar
Çünkü, Pakize hanım donsuz gezer»
«Bâri güzel olsa
Yüzüne bakılsa
Ağında bir karış kir.»

Hayır sevgili okuyucularım. Ne bir ruh hekiminin muayene odasından röportaj okuyorsunuz. Ne de bir ruh hastasının defterini açtınız. Bir san'at dergisinden, başka başka...

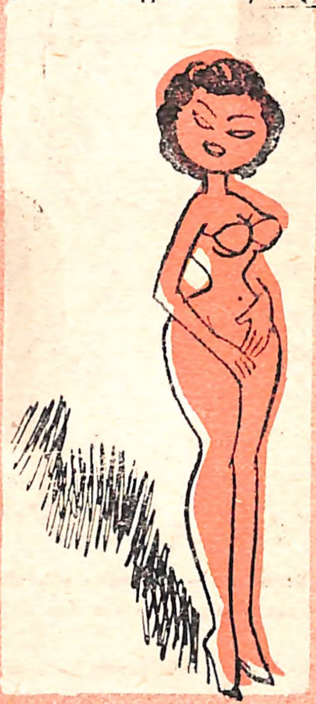

Ne diyeceğimi tahmin ettiniz mi? Sanmam. Bir san'at dergisinden, başka başka şiirler okuyorsunuz. Ya!.. Bunlar şiir. Yazanlar da şâir imişler.

Şâir düşünmüş taşınmış. Ne yazsın? Taşı, toprağı, ağacı, kütüğü yazamaz a... Denizi, göğü?

Deniz: Şimdi uslu, şimdi deli dolu. Bak bakabildiğin kadar su. Nesini yazsın? Gök: Kar ,yağmur, yıldırım, şimşek, şimdi masmavi, duru, şimdi bulanık, kapkara. Ne yaptığını bilmezin biri.

Aşkı mı yazsın? Bilmece mi söylüyorsunuz? Ne imiş o aşk ta! Yenir mi, içilir mi? Alınır mı, verilir mi? Sarı mı, penbe mi? Kaça fiyatı, kaça?

Yenip yutulmaz. Gözden, dudaktan içilir. Tadan pişman, tatmayan pişman. Hem alınır, hem verilir. Ne alınır, ne satılır. Hem parasız, hem paha yetmez. Rengi, adamına, yerine, gününe göre... Kâh toz penbe, kâh sapsarı...

Vazgeçin canım, içinden çıkılmıyor vesselâm. Ama şâir yazmasa olmaz. Neyi yazsın? Kahramanlığı, fazileti... Şakayı ne çok seviyorsunuz? Bu söylediklerinize rastladınız mı hiç?

Evet efendim, şâir böyle düşünmüş taşınmış olacak. Kala kala bir «kadın» kaldı. Onu da eskiler asırlarca dillerine dolamışlar. Kaşı, kirpiği, saçı... Gamzesi, boyu bosu... Yazılmadık nesi kalmış derken... bulmuş. Yazılmadık bir «......» kalmış, demiş ve sarılmış kaleme.

Hay sarılmaz olsun.

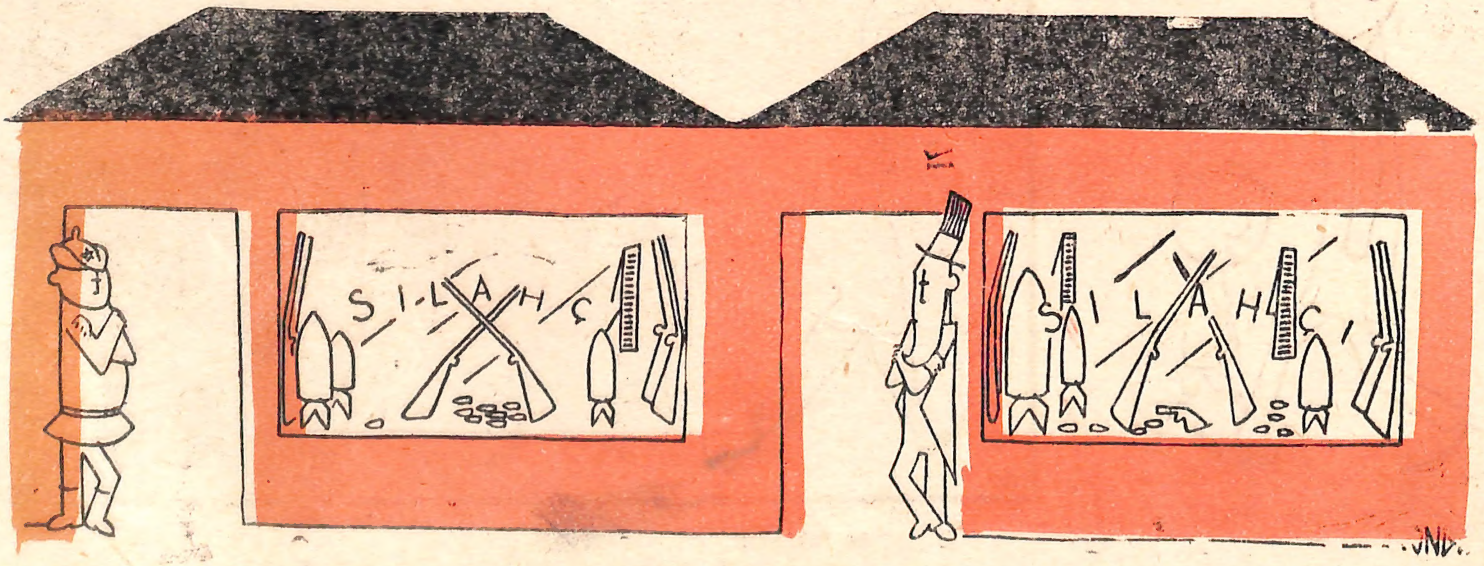

DÜNYA PAZARI!.. **(Tonguç Yaşar)**

Balkondaki — Yoook şekerim, ben sizin bildiğiniz kızlardan değilim...

(Hüseyin Mumcu)

ADALET

Adam seyahatteyken avukatı, dâvasının nihayetlendiğini bildirdi. Bunun için telgraf çekmişti: «Adalet yerini buldu».

Dâvalı hemen telgrafla cevap verdi:

«Derhal temyiz et!»

GÖRÜNMEYEN Adam

PLÂK ALMA DAİRESİNDE...

Şu İstanbul radyosundan okadar şikâyet edilir ki, herhalde bir aslı, yahut meziyeti olsa gerek, gidip mahallinde bir görelim, dedim. Malûm ya, tenkidin ya aslı vardır, ya aslı, faslı yoktur. Üstelik radyo, paratoner gibi, tenkitlerin her çeşidini üzerinde topluyor. Gitmek, görmek, sorup anlamak gerekmez miydi?

Fakat; doğrusu bu acaip yerin plânını bilmediğimden, Radyo Müdürü Mesut Cemil Tel'in odasına giriyorum diye, bana resimlerde gördüğüm denizaltıların makine dairelerini hatırlatan bir odaya girmiş bulundum. Baktım, yerden tavana kadar madenî dolaplar, önlerinde vana muslukları gibi tekerlekler, fiş delikleri... Bir yerden bir konser sesi geliyor, ama, akordu yerinde. Odada put gibi sessizce bu konseri dinleyen üç beş kişi: Bizzat Mesut Cemil, Muhiddin Sadak, Demirhan Altuğ, Sabit Karamani... Bu sonuncusu, teknik ustası.

— Üstad, dedim, siz her zaman susarsınız ama ,bugünkü sükûtunuzda başka bir halâvet var!

Mesut Cemil, fısıltıyla cevap verdi. Arkadaşlarının vecitle dinleyişini bozmak istemiyordu:

— Siyasî bir konser dinliyoruz da...

— Meclis grupunun konseri mi?

— Hayır, orada 19 lar âhengi bozdular. Bu bendenizin bir bestesi...

— Tebrik ederim, cidden çok güzel...

— Daha dinlemediniz ki?

— Affedersiniz, bir bestenin güzel olduğunu söylemek için dinlemek şart değildir. Nasıl ki, bir fabrikanın yüksek randımanını anlamak için temelin'n atılmış olması yeter...

— Aman susun, rica ederim..

— Gürültü mü olur?

— Hayır, duyan olur...

— Mersi, üstadım. Besteniz ne üzerine?

— Ezan. Daha doğrusu sabah ezanından evvelki gün ışımasına dair bir poem...

— Mükemmel. Demokrasimizin doğuşunu sesle ifade ediyorsunuz demek. Hangi telden çalınıyor?

— Bizim telden...

— Öyle ya... Sizin Tel olduğunuzu unutmuştum. Bu makineler nedir üstad?

— Onları size Sabit Karamani anlatır. Benim aklım ermez.

—Ama müdürsünüz...

— Müdürsem teknik müdür değilim ya birader. Ben...

— Özür dilerim efendim. Maksadım sadece öğrenmekti. Aşağı yukarı bizim maliye mekanizması kadar karışık makineler de...

— Neyse, besteyi dinlemesem de olur. Bana müsaade, siz meşgul olunuz. İşler malûm. Yarın da Irak'a hareket ediyorum...

— Ne kadar Irağa?

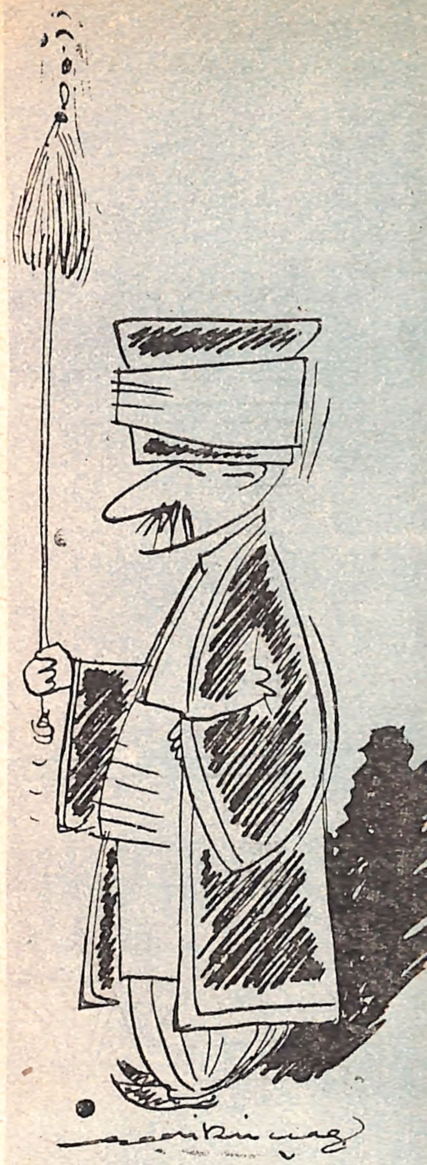

Beynelmilel kongrelerimizin değişmez delegesi!..

(Şadi Dinççağ)

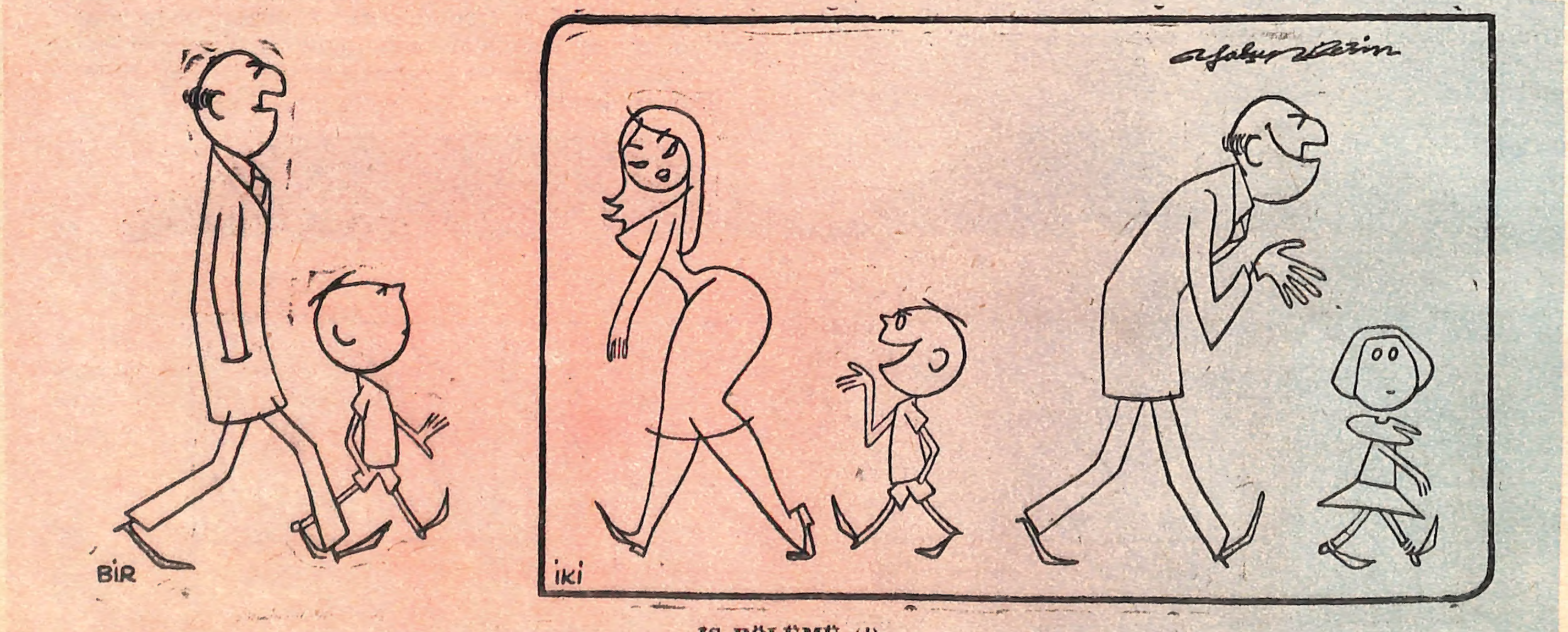

İŞ BÖLÜMÜ (!)...

(Yalçın Çetin)

HAZIRLIK

Nuhun Gemisi'nde, barda içiyorlardı. Nihayet gitmeğe hazırlandılar. O zaman harikulâde bir şey oldu: Arkalarında, ellerinde sedye, iki garson belirdi. Bunlardan biri, içeri seslendi:

— Hazırız, hesabı getirin!

ÖLÇÜ

Her sabah saat onbirde, telefon idaresine biri telefon eder, saati sorardı. Nihayet, memur bir gün çileden çıktı:

— Neden her gün telefon edip saati soruyorsunuz?

— Ben fabrikanın düdüğünü çalan adamım. Tam vaktinde çalayım diye soruyorum...

Telefondaki memur kahkahayı bastı:

— Üzme kendini öyleyse aslanım dedi, biz de saatimizi zaten fabrikanın düdüğü ile ayarlıyoruz...

HUKUKİ TERİMLER :

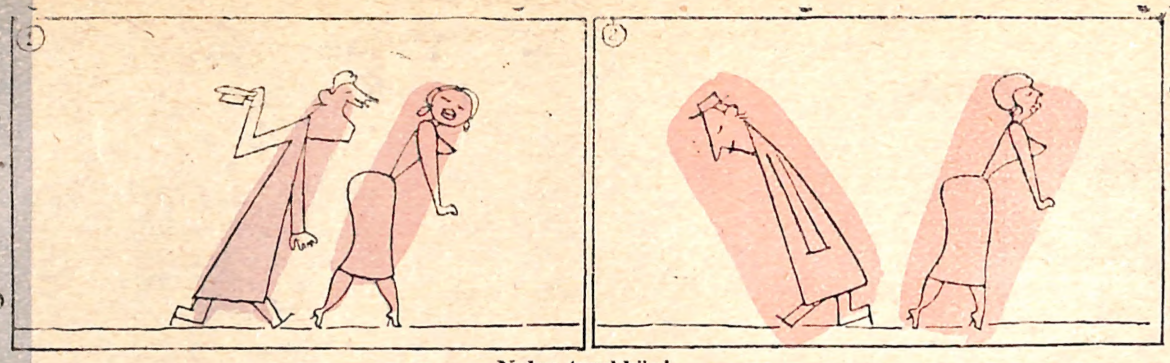

Nakış teşebbüs!..

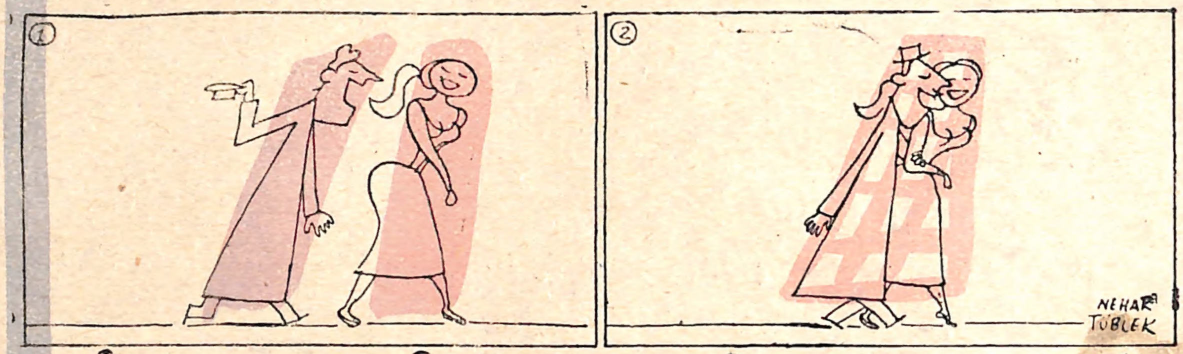

Tam teşebbüs!.. (Nehar Tüblek)

★

— Bağdat'a kadar...

— Besteye siyasî demenizin sebebini şimdi anladım. Hayırlı yolculuklar üstadım, hayırlı yolculuklar...

— Yok canım, dönünce tekrar radyoya geleceğim...

Gülüştük. O gitti. Beste bitti. Lâkin hoparlör susmuyordu. Bu sefer bizim konuşmalarımız, gürleşmiş bir sesle işitilmeğe başladı.

— Aman bu ne? dedim. Orkestra şefi Demirhan Altuğ izah etti:

— Sabit Bey konuşmalarınızı tele aldı. Bakalım ne kadar falsolu ses çıkardınız ..

İçime bir ürküntü gelmişti. Ne berbat yermiş bu plâk alma dairesi... Sabit'e:

— Siz bu azizliği sık sık yapar mısınız? dedim.

— Hayır, cevabını verdi. Meselâ meşhur politika adamlarımız geldiği zaman yapmayız...

— Neden onları istisna ediyorsunuz?

— Nasıl olsa sonra söyledikleri önce söylediklerine benzemez. Hem, siyaset adamı oldukları için sesleri de herkesin sesine karışır. Faydası olmaz...

Biraz sonra ayni hoparlörden canhıraş bir feryad koptu. Gayri ihtiyarî yerimden sıçradım:

— Bu ne? diye bağırmışım. Muhittin Sadak gülmekten kırılıyordu:

— Amma tabansızmışsın ha.. Birşey değil ayol, Mustafa Çağlar'ın bir şarkısı. Yalnız ses, biraz büyütülmüş olduğu için...

— Neden büyüyor bu kadar?

— Akis odasından alınmış. Bilhassa hanım sanatkârlar, hamamda söyler gibi, akis odasında şarkı söylemeğe meraklıdırlar...

— Ne lüzum var böyle bir şeye, anlamıyorum...

Sabit Karamani atıldı:

— Tabii anlamazsın, dedi. Sen bir seçim nutku düz. Sonra akis odasında güm güm öttürerek oku, radyoda yayınla da o zaman anlarsın faziletini...

Bir de radyo deyip geçiyoruz. Çıfıt çarşısından beter. Canımı ellerinden zor kurtardım vallahi...

— *Görünmeyen Adam* —

KAÇ PARÇA?

Şehir Tiyatrosuna girmek için imtihana tâlip olmuştu. Edebi heyet reisi, vazife diye genç heveskâra bir şiir okumasını havale etti. Delikanlı başladı. Lâkin kendisini ateş bastığından birinci kıt'a biter bitmez ceketini çıkardı. İkinci parçanın sonunda kravatını, üçüncü parçayı bitirdikten sonra gömleğinin düğmelerini çözdü. Bunun üzerine, Reşat Nuri Güntekin meşhur nezaket ve çekingenliğiyle sordu:

— Yavrum, okuyacağın şiir daha pek uzun mu?

— Fakat hanımefendi, gazeteye «Daktilo aranıyor» ilânını biz değil, yandaki yazıhane vermişti!..

(Niyazi Yoltaş)

MAZERET

Otobüse binmişti. Biraz sonra, genç ve güzel bir kadının kucağına oturuverdi:

— A.... dediler, utanmıyor musunuz? Bu ne terbiyesizlik?

Adam kendini müdafaa etti:

— Bilâkis, terbiyelilik... Bunda şaşacak ne var? Yaşım, ayakta kalmama imkân bırakmıyor. E, kendim oturayım diye bir genç kadını yerinden kaldıracak kadar da kaba değilim doğrusu!

SİNEMASKOP

Dansöz Nana, Paris'te iken bir film çevirme teklifi aldı:

— Kabul, dedi. Ama sinemaskop olursa...

— Neden? diye sordular.

— Ne kadar ufak tefek olduğumu görüyorsunuz! dedi. Sinemaskop olursa büyük sanatkâr derler bana da...

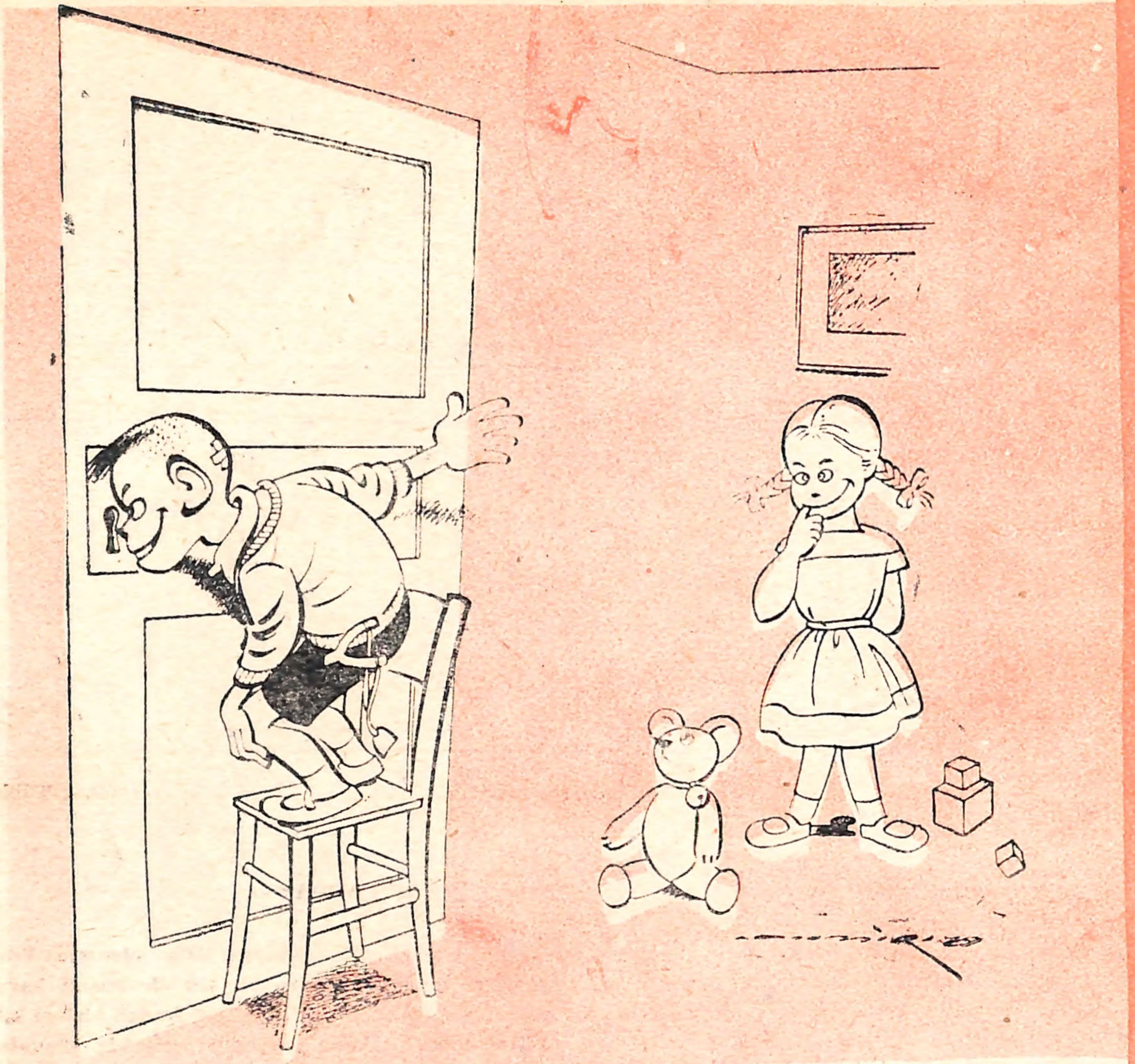

— Hıh... Bir de «Çocuklarınızdan memnun musunuz?» Diye bunlara soruyorlar!..

MİNİK HİKAYE:

İNSAN HALİ!

BAY Şadan, genç ve güzel olduğu kadar çok hoppa olan zevcesi bayan Cilveker'i mütemadiyen kıskanmaktan nihayet hastalanarak kafayı yere vurmuştu.

Günden güne eridi. Dermansızlığının son raddeyi bulduğunu ve ölümün yaklaştığını hissedince, daha sağlığında, şunun bunun kucağında fink attığından şüphelendiği Cilveker'i yatağının başı ucundan bir lâhza olsun ayırmak istemiyordu.

Kadın, kocasının perişanlığından ziyade bu göz hapsinden muztarip oluyordu. Bu vaziyette bile aralarında kavga eksik değildi.

Bir gün Şadan, zevcesini elinden tutup yatağının kenarına oturttu:

— Karıcığım! dedi, benim için artık bu dertten kurtulmak ihtimali olmadığını biliyorum. Yalnız, böyle tereddüt içerisinde ahrete gitmeyi gönlüm istemiyor. Hakikati bileyim de, zararı yok. Seni zerre kadar tekdir etmiyeceğim: Ancak doğrusunu söyle de, rahat öleyim. Ben mi aldanıyorum, yoksa sen beni gerçekten aldattın mı?

Cilveker susmuş, önüne bakıyordu. Hasta ısrar etti:

— Söyle güzelim! Mademki artık ölüyorum, ne korkuyorsun?

Kadının kımıldayan dudakları arasından zorla şu iki kelime çıktı:

— Söyliyeyim... Söyliyeyim ama?..

— Aması nedir?

— Ya, sonra ölmezsen?!..

DALGINLIK

Adam, arasıra uğradığı gazinoda oturmuş, on dakikadanberi ısmarladığı birasını bekliyordu. Nihayet sabırsızlanarak:

— Garson, dedi, benim birayı unutuyorsun.

Garson; pişkinlikle:

— Evet, hakkınız var, dedi. Hakikaten dalgınlık, dün benim bahşişi unutmanız kadar büyük dalgınlık.

KÜÇÜK KUSUR

BAYAN Neclâ, nişanlısına sordu:

— Benimle evlendikten sonra kumar oynamıyacaksın, değil mi?

— Katiyen, cicim!

— Akşamları erkence eve geleceksin, değil mi?

— Elbette,, şekerim!

— Annemle iyi geçineceksin, değil mi?

— Tabii güzelim!

— Bana istediğim esvabı yaptıracaksın, değil mi?

— Şüphesiz, sevgilim!

— Ne iyi, ne iyi... Şimdi sana bir tek sual soracağım:

— Sor, ruhum!

— Şayet seninle konuşurken ismini şaşıracak olursam bana gücenmiyeceksin değil mi?

— Ne diye ismimi şaşıracaksın?

— Benim küçük bir kusurum vardır. Birisi ile nişanlandım mı, ilk zamanlarda, yeni nişanlımı, hep eski nişanlımın ismile çağırırım da!..

PRATİK MEMUR

Nüfus sayımı gününde, bir memur bir kadınla konuşmağa başlar. Kadın ona kocasının işini, yaşını, çocuklarının sayısını ve yaşlarını söyler. Memur sorar:

— Siz ne işle meşgulsünüz?

— Ben çocuklara bakarım. Ev ve mutfak işlerini yaparım. Çamaşır, dikiş, yama bütün vaktimi alıyor.

Memur bunun üzerine:

— Güzel, diyerek elindeki cetvele: «Ev kadını, işsiz» kelimelerini yazar.

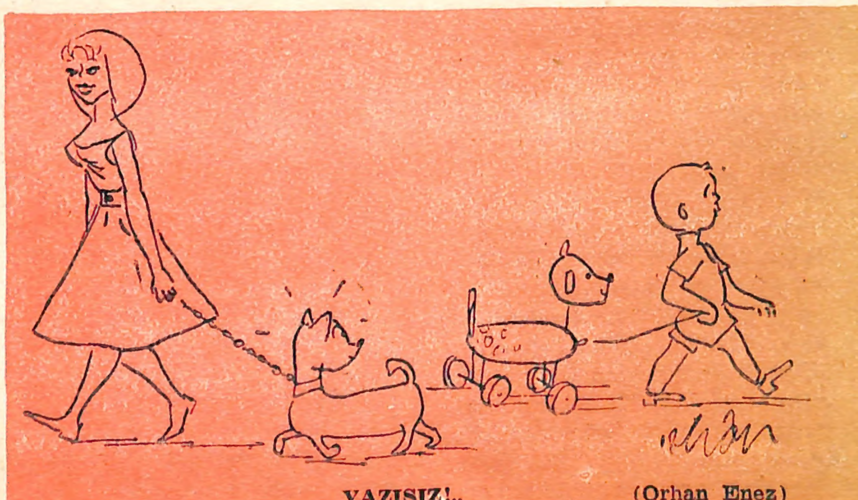

YAZISIZ!.. (Orhan Enez)

HİKÂYE :

İş Bilenin

BAŞLANGIÇ beylik hikâyelere benziyor ama, aldırmayın. Siz sonuna bakın her işin. Onu epey zamandanberi görmemiştim. Rastladığım zaman, tüyü düzmüş olduğuna biraz şaşmadım desem yalan. Öyle ya... Daha iki ay evvetine kadar açlıktan nefesi kokar, devlet düşkünü gibi, biri çıksa da yemeğe davet etse diye eş dost kollardı.

— Vay azizim, diye sordum. Bu ne şıklık böyle?

— Neresi şıklık kardeşim? Kıt kanaat geçiniyoruz işte......

— Ya... demek geçinmenin ko layını buldun, ha?

— Neden yahu? Benim bir eksiğim yok ki... Ben de her vatandaş gibi, namuslu bir iş sahibi olabilirim. Buna mâni bir hâlim yok, şükür Allaha...

— Tabii, tabii... Ben seni işsiz bilirdim de...

Küçümseyerek baktı bana:

— Allah Allah... Demek yalnız iş güç sahibi olmak sizler gi bi efendilerimizin inhisarında...

— Estağfurullah .. Böyle birşey demek istemedim. E, ne iş görüyorsun bakalım?

— Milyon opereti reklâm şefiyim...

— Nasıl, nasıl? Hem de şef ha?

— Ne zannettin yani...

— Peki ama sen reklâmcılıktan anlamazsın ki...

— Anlar mıymışım, anlamaz mıymışım, gel de tiyatro idaresine sor...

— Pek yüksekten atıyorsun vallahi... Nasıl ele geçirdin bu işi?

— Vaktin varsa iki kelimeyle anlatıvereyim...

— Anlat. Cidden merakta kal dım...

— Efendim, Milyon opereti bu sene yeni bir bale getirtti, duymuşsundur. Ben de bermutad meteliksizim. Fakat züğürtlükle kalsam neyse ya? Bir de, o bale nin en güzel kızına âşık oluverdim. Ama bunda benim hiç suçum yok. Sokakta gördüm, hayran oldum. Sorup soruşturunca operette bale kızı olduğunu anladım. Anan yahşi, baban yahşi, nafile... Kız, bir baltaya sap olamazsam bana selâm bile vermiyeceğini ısrarla anlattı. Sen, bende o zamanki hâli görmeliydin. Aldım mı fitili? Yemiyor, içmiyor, ufak tefek kolpolarla

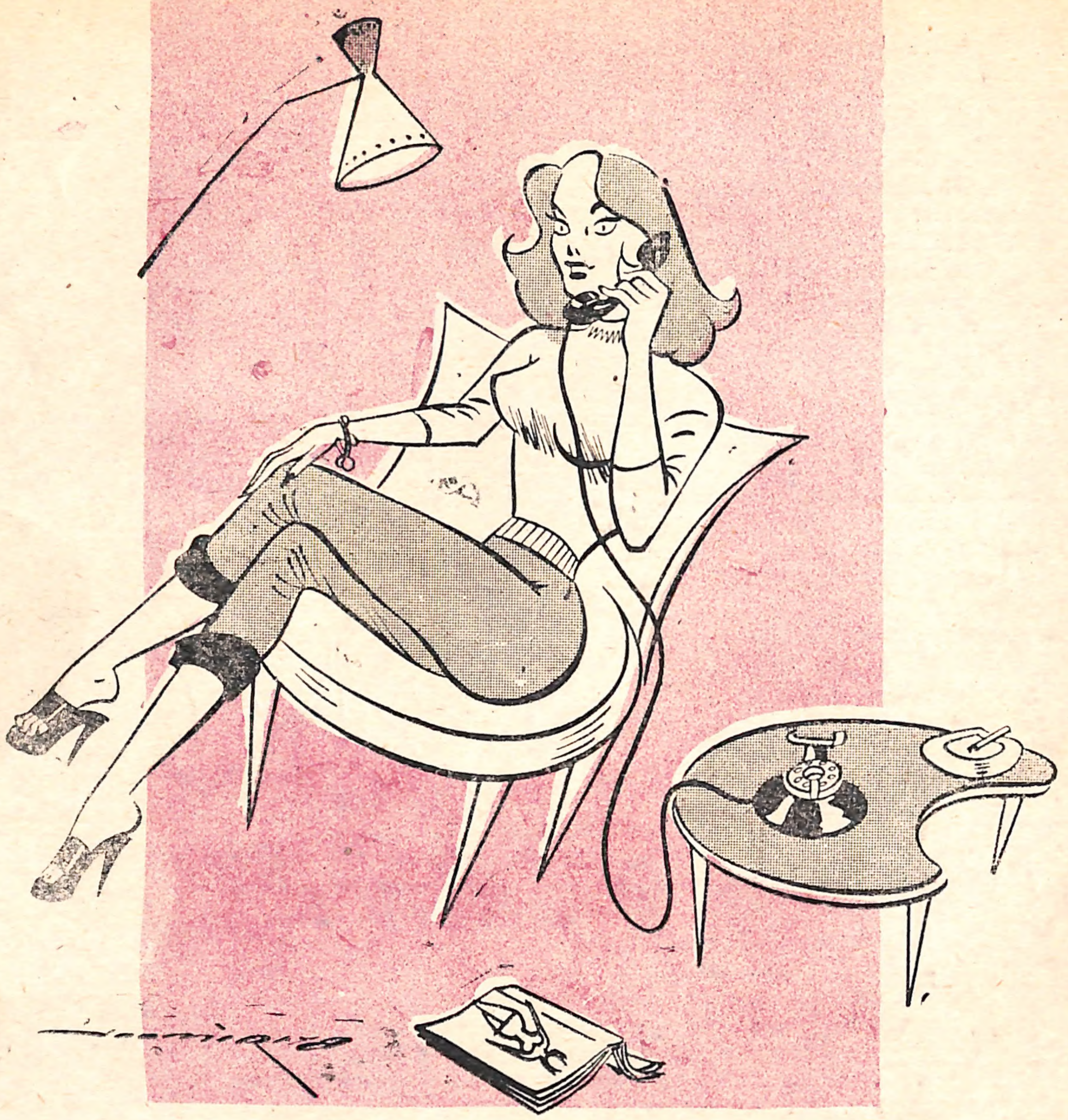

— Vay Ahmetciğim.. Ay sen misin Nihat?. Yâ, demek sensin Cemalciğim   Nasıl, nasıl   Oğuz mu? Yâaaa sensin demek şekerim... Pardon, yanlış numara çevirmişim!..

beş on kuruş edinince doğru soluğu, sırt sırta üç beş akşam tiyatroda alıyordum. Kız da işin farkında. Ama ne gelir elinden? Paramla girmişim. Attıramaz ya? Attırır mı, attıramaz mı diye düşünürken, bir akşam aklıma dâhiyâne bir fikir geldi...

— Hayret vallahi...

— Sorma... İlk önce ben de şaşırdım. Fakat sonra olanca cesaretimi topladım. Kısacası, şantaj yapacaktım... Bir akşam, tam bir perdenin bitimine doğru, davullu zurnalı, sözüm ona orkestra gümbür gümbür ve bale kızları sahneye fırlarken birdenbire yerimden kalktım ve her gürültüyü bastıran bir sesle bağırmağa başladım:

«Doktor... Aman doktor... Bu salonda doktor yok mu yahu? Çabuk yetişin, doktor!!» Birdenbire orkestra sustu. Balerinler şaşırdılar. Herkes «gürrr!!» diye ayaklandı. Ben yine bağırdım:

«Ümmet-i Muhammed, bir doktor yahu...»

Derken arka sıralardan bir ses yükseldi:

«Buradayım. Doktorum ben. Şimdi geliyorum...»

Sahiden de, tıknazca bir zat yanıma kadar halkı yararak geldi:

«Ne var?» dedi. «Rahatsız mısınız? »

«Evet, son derece rahatsızım» dedim.

«Nedir derdiniz?»

«Derdim mi? Daha ne olsun doktor? Şu rezalete bir baksanıza? Şu orkestra adını verdikleri rezalet, patırtı beynimi deliyor. Şu operet denilen kepazelik hislerimi incitiyor. Bu gidişle ya deli olacağım, ya kahrımdan ölüp gideceğim. Allah ızası için, doktor, derdime bir çare...»

Adam önce beni deli zannetti. Sonra aklımın başımda oldu ğunu görünce gülmeğe başladı:

«Ben de sizin fikrinizdeyim ama azizim, para verdim, seyredeceğim. Hem çıplak kızlar da hiç fena değil hani...»

O dakikaya kadar merakla neticeyi bekleyen, konuşmaları dinleyen halk, işin bu hale döküldüğünü görünce kahkahadan kırıldı. Lâkin tam o sırada, tiyatronun iki hademesi gelip beni dışarı attılar. Kepaze olduğumla kaldım, diye hayıflanıyordum. Ertesi gün bir adam geldi. Operetin müdürü beni çağırtıyormuş. Gittim. Herif, bir tek boş yer bile kalmadığını, bunun da benim çıkardığım gürültü sayesinde olduğunu, binaenaleyh, arasıra böyle patırdı çıkarmak ,yeni buluşlar yapmak şartiyle müessesenin reklâm işlerini üzerime alıp almıyacağımı soruyordu. O kadar şaşırmıştım ki, az da reddediyordum. Lâkin baledeki sevgilimin hayali aklıma gelince gözlerim dört açıldı... Ya, dostum, işte böylece hiç yoktan iş güç sahibi oldum. Haydi eyvallah ben geç kalmıyayım. Bizimki bekler...

Ve yürüdü gitti.

— Hikâyeci —

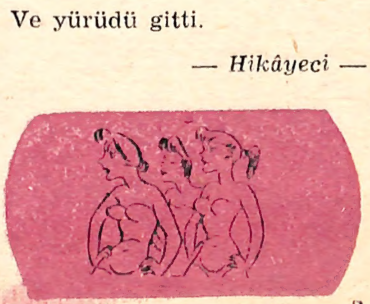

İHTİSAS

İsmi lâzım değil, Beyoğlunun sinirli kibarlarından şık bir genç hamfendi, Kulis'te arkadaşına tesadüf edince sordu:

— Nasıl? dedi, o gittiğin doktor iyi bir mütehassıs mı? Gitmeğe değer mi?

Arkadaşı hem güldü hem de rimelli gözlerini kırptı:

— Muhakkak,, şekerim. Muayene ederken insanı tamamen soyuyor!

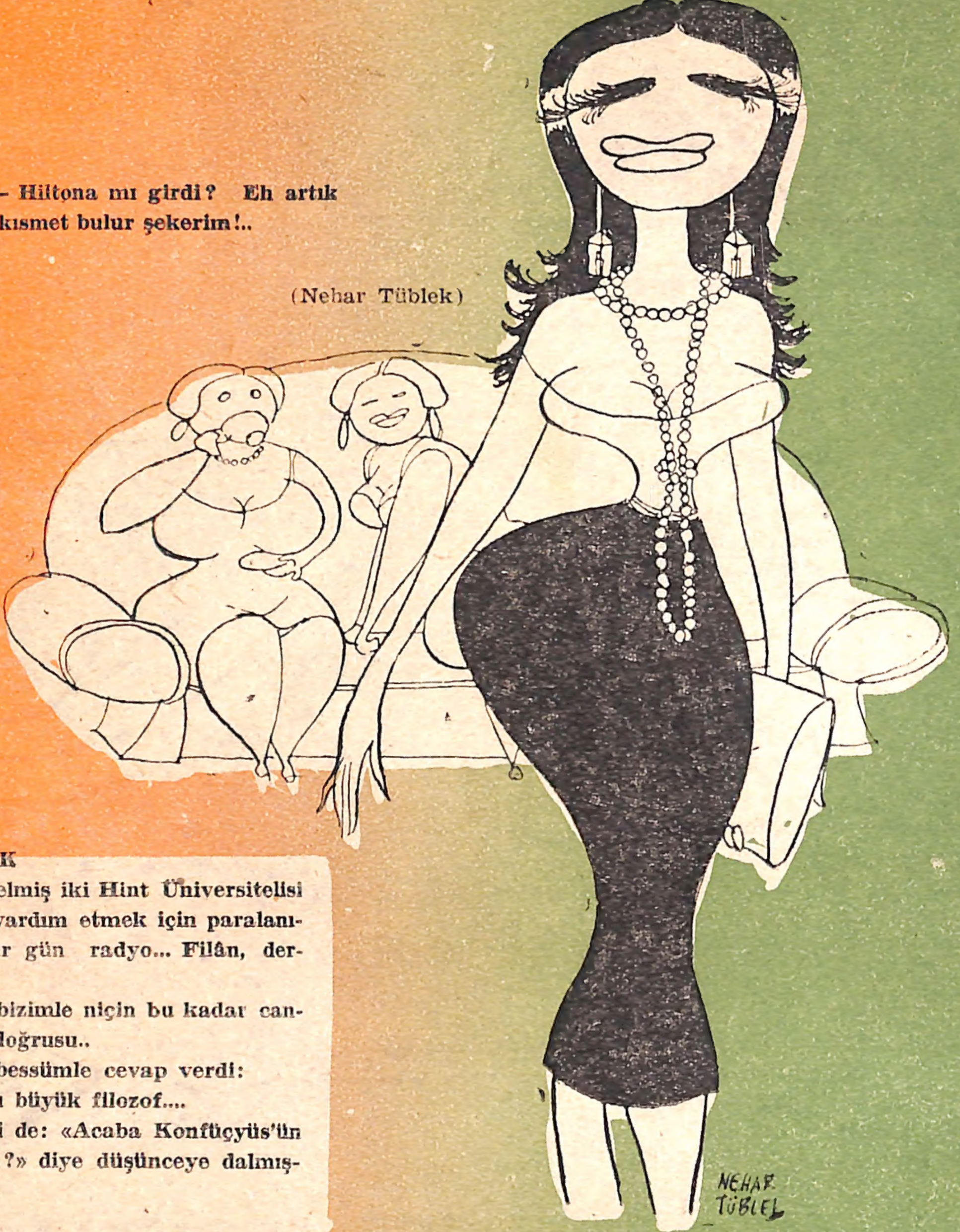

— Hiltona mı girdi? Eh artık bir kısmet bulur şekerim!..

(Nehar Tüblek)

İYİ TARAFI

Galip Arcan, Aksaray tiyatrosunda «Buz Dolabı» isimli bir komedi sahneye koyacaktı. Lâkin eser öyle uzun ve kötüydü ki, budamakla bitiremedi. İlk temsil gecesi, yüksek münekkit Ekreş Reşit Rey, Galib'e çıkıştı:

— Bu ne uzun şey yahu...

— Ne yapayım Ekremciğim, dedi Galip; yarıdan fazlasını attım...

Ekrem Reşit aksırdı, öksürdü ve:

— Belli, dedi. Herhalde en iyi taraflarını atmışsındır, bermutad...

HAYRANLIK

Rifat Necdet Evrimer, memlekete gelmiş iki Hint Üniversitelisi genç kızı İstanbulda gezdiriyor, onlara yardım etmek için paralanıyordu. Bugün müze, yarın saray, daha öbür gün radyo... Filân, derken kızlardan biri sordu:

— Size çok teşekkür ederiz. Lâkin bizimle niçin bu kadar candan alâkadar olduğunuzu merak ettim doğrusu..

Rifat Necdet, geniş ve nazik bir tebessümle cevap verdi:

— Çünkü Konfüçyüs'e hayranım. Bu büyük filozof....

Kızlar üst tarafını dinlemediler. İkisi de: «Acaba Konfüçyüs'ün Hintli değil, Çinli olduğunu söylesek mi?» diye düşünceye dalmışlardı..

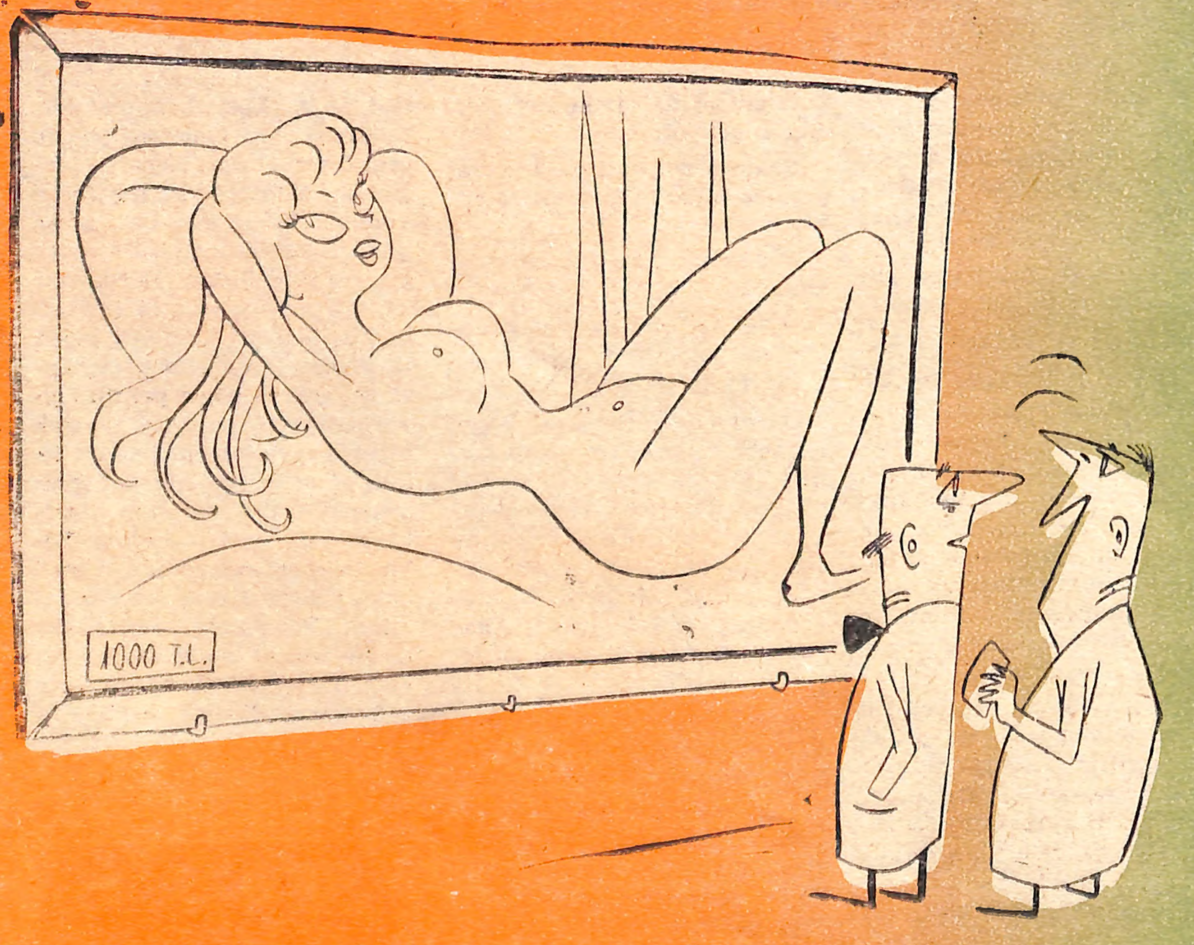

— Sizi tebrik ederim azizim, bu bir hârika, bu bir şaheser... Buyurun bin lirayı, lütfen söyleyin, bana gelsin!..

(Niyazi Yoltaş)

BEN DE BURADA BULUNMIYACAKTIM

Kazancıyla pekâlâ geçiniyordu. Ama, otomobili, apartmanı, villâsı yoktu. Bir gün nasılsa şeytana uyarak çok zengin, fakat sonradan görme bir kadınla evlendi. Evlenmez olaydı! Karısı ne zaman kıymetli bir şey satın alsa mutlaka: «Bu benim paramla alındı» diye övünürdü.

Günün birinde, yeni zengin, satın aldığı fevkalâde güzel ve kıymetli bir televizyon âleti şerefine konu komşusunu eve davet etti. Salon hınca hınç doluydu. Kadın bir aralık hazirună hitapla:

— Benim param olmasaydı şimdi bu televizyon âleti burada bulunmıyacaktı, dedi.

Artık bu kadarına dayanamıyan kocası da:

— Hanımefendinin parası olmasaydı, şimdi ben de burada bulunmıyacaktım, diye tamamladı.

F. K. G. nın beyanatından: Seçilecek yeni Belediye Reisi için her şeyi hazırlamış bulunuyoruz!..

HAZIRLOP ŞEHİR!

İSPAT HAKKI!..

(Şadi Dinççağ)

PERİHANIN ROMANI

Yazan: O. YAZAR

PERİHAN'nın romanı, umulduğundan büyük bir başarı sağlamıştı. Artık onun bütün kuruntuları bir gerçek olabilirdi: Kendisine zarif bir apartıman kiralıyabilir, seyahatlere çıkabilir, istediği kadar üst baş alabilir, davetler tertip edebilirdi.

Perihan'ın romanı kapış kapış satıldığı bir sırada, kadın, kitabını basan kitapçıdan bir mektup aldı. Mektupta, bir film şirketinin romanı filme çekmek istediği bildiriliyor ve ilişik mukavelenin imza edilmesi kendisinden rica ediliyordu.

Dört haneli bir rakamın cazibesiyle başı dönen Perihan, hiç tereddüt etmeden mukaveleyi imzaladı. Bu hâdiseden bir kaç gün sonra da, doğrudan doğruya film şirketinden bir mektup aldı. Film şirketi, Perihan'dan, eserinin senaryosu üzerinde çalışmağa razı olup olmıyacağını soruyordu.

Perihan bu teklifi sevinçle karşıladı. Bir kaç gün sonra da, ilk toplantıda bulunmak üzere film şirketinin bürosuna gitti. Film şirketinin müdürü, eseri bir hayli methettikten sonra hemen maksada geçti. Teknik sebepler dolayısiyle eserde bazı değişiklikler yapılması zarurî olduğunu belirtti:

— Bununla beraber sakın korkmayınız, diye sözlerine ilâve etti. Yapacağımız değişiklikler teferruata ait bazı noktalar üzerinde olacaktır. Tabiî bu arada başlıca müşterimiz olan geniş kütlelerin zevkini de dikkate almak mecburiyetindeyiz! Meselâ, romanınızın kahramanı yaşlı bir kemancıdır. Halbuki yaşlı adamlar, bir film kahramanı olarak hiç de cazip değillerdir. Bizim seyircilerimizin büyük bir çoğunluğu kadındır. Bunlar, yaşlılardan çok gençlerden hoşlanırlar. Bunu dikkate alarak biz de romanınızın kahramanını yarı yarıya geçleştireceğiz.

Perihan, bir şeyler söylemek, itiraz etmek için ağzını açtıysa da film şirketinin müdürü, onun söz

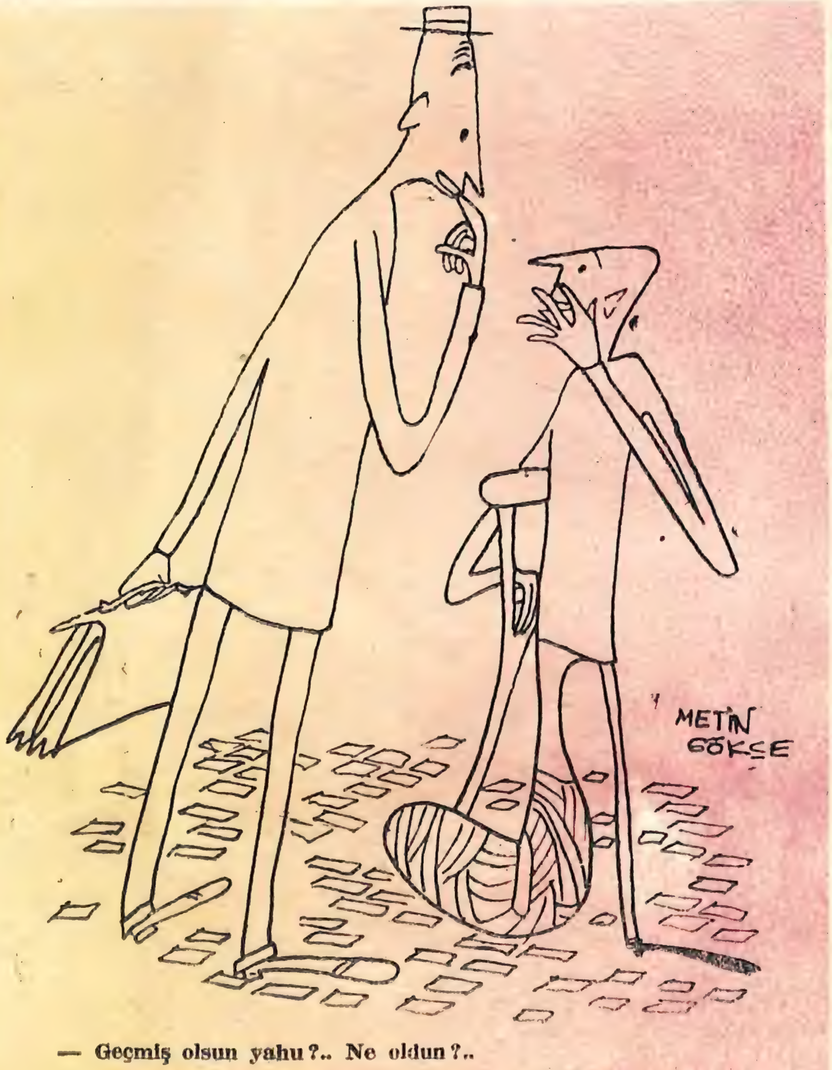

— Geçmiş olsun yahu?.. Ne oldun?..
— Ah sorma başıma gelenleri: Pabucumun tekini kaybettim!..

(Metin Gökçe)

sözlemesine meydan vermeden:

— Sonra, dedi, kahramanınız için seçtiğiniz meslek, belki eski devirler için enteresan olabilirdi. Ama bugün bir saksafoncu, bir kemancıdan daha caziptir. Onun için biz de kemancı yerine bir saksafoncu alalım, diye düşündük.

Perihan kızararak:

— Herhalde lâtife ediyorsunuz, dedi.

Film şirketinin direktörü kaşlarını çatarak:

— Ne münasebet efendim, diye çıkıştı. Çok ciddî söylüyorum. Yoksa düşüncelerimi beğenmediniz mi?

— Düşüncelerinizin iyiliği veya kötülüğü üzerinde durmıyacağım. Bu, bir anlayış, bir görüş, bir zevk işidir. Ama, ileri sürdüğünüz bu düşüncelerin, romanımla hiç bir ilgisi bulunmadığını söylemek isterim. Düşüncelerimi daha açık söyliyeyim: Siz anlattığınız şekilde bir film çevirmekte serbestsiniz! Ama ben de böyle bir filme romanımın adını verip vermemekte serbestim!

Film şirketi müdürü hayretle genç kadının yüzüne baktı. Sonra da imzaladığı mukaveleyi dikkatle okuyup okumadığını sordu. Perihan:

— Evet, okudum, dedi.

— O halde, teknik zaruretler dolayısiyle eserde ufak tefek bazı değişiklikler yapabileceğimizi de kabul etmiş bulunuyorsunuz, demektir.

Bu durum karşısında Perihan, söyliyecek hiç bir şey bulamadı. İlkin kitapçısına, sonra da bir avukata başvurdu. Ama onlar da, mukavelenin bu açıklığı karşısında, yapılacak hiç bir şey olmadığını, film şirketinin, eserin üzerinde «teknik» mahiyette dilediği değişikliği yapmak hakkına sahip olduğunu belirttiler.

Perihan, bu şartlar altında filmin senaryosuna iştirak etmenin hiç bir faydası olmadığına karar verdi.

★

Film bitmiş, bir kaç sinemada birden gösterilmeğe başlanmıştı. Perihan, adını taşımasına rağmen, çevrilen film ile kendi eseri arasında en küçük bir münasebet bile bulunmadığını büyük bir acı ile gördü.

Aradan epey bir zaman geçti. Perihan bir gün, bir davette film şirketinin müdürü ile karşılaştı. Şirket müdürü, büyük bir nezaket le Perihan'a yaklaşarak:

— Nasılsınız, yoksa hâlâ bana dargın mısınız? Dedi ve genç kadının koluna girerek onu masasına götürdü.

Yemek devam ettiği müddetçe, hemen hemen hiç konuşmadılar. Ama, bunların ikisinin de susma sebebi ayrı idi: Perihan, hep bir şeyler düşünmüş, obür şirket müdürü ise, yemek yemekten konuşmaya vakit bulamamıştı. Nihayet yemeğin sonlarına doğru, Perihan:

— Ayrılmamalıydın... Ayda iki bin lira verecek bir ihtiyar bulamazsın...
— Daha iyi, beşer yüz lira verecek dört genç bulurum!..

— Uzun uzun düşündükten sonra ben de size hak vermeğe başladım, dedi. Bugünkü filmciliğimiz hakkında sizinle daha etraflı konuşmak istiyorum. Bir gün bana akşam yemeğine buyurmaz mısınız?

Orada hazır bulunan ve Perihan'ın yemek pişirmedeki ustalığını bilen müşterek dostlardan biri:

— Bu fırsatı kaçırmayın, diye söze karıştı. Perihan'ın yemekleri, romanlarından da üstündür.

Şirket müdürü, Perihan'ın davetini memnuniyetle kabul etti. Bir kaç gün sonra da Perihan'ın evine geldiği zaman, genç kadın onu büyük bir nezaketle karşıladı. Biraz konuştuktan sonra, hizmetçi kokteyl getirdi.

Biraz sonra yemeğe oturuldu. Yemek sofrası, film şirketi müdürünün şimdiye kadar hiç görmediği bir takım yemeklerle doluydu. Çorba gelince, Perihan anlatmağa koyuldu:

— Bu, ömrünüzde yemediğiniz bir kaplumbağa çorbasıdır. Daha lezzetli olması için içine, kalamaka zeytini, Ankara balı, Afyon kaymağı karıştırdım.

Film şirketi müdürü, hiç çorba içmediğini ileri sürerek, itizar etti.

İkinci yemek bonfile idi. Perihan bunun yapılmasını da açıkladı:

— Şimdi yiyeceğiniz bonfile bambaşka bir tarzda yapılmıştır. Buna et yerine, terbiye edilmiş manda derisi kullanmağı tercih ettim. Yanındaki garnitür ise, reçel, kırmızı biber ve sarmısaktan ibarettir. İştah için birebirdir.

Bu sırada ahçı, büyük bir tabakla içeri girdi. Perihan'ın işareti üzerine tabağı müdürün önüne bıraktı. Perihan, büyük bir ciddiyetle:

— Ahçının şimdi getirdiği bu tatlıyı, eminim ki, hiç bir yerde yememişsinizdir, dedi. Soğan, sarmısak, karabiber ve kremadan yapılmıştır. Lezzetini artırmak için içine biraz salyangoz ezmesi koymağı da unutmadım.

Perihan sustu. Çünkü film şirketi müdürü, alnında peyda olan iri iri ter tanelerini silerek musluğa koşmuştu.

Perihan, aziz misafirini yalnız bırakmadı. O da onun arkasından musluğa koştu. Şirket müdürü, musluk başında binbir ıstırap içinde kıvranırken, Perihan da çok nazik, çok neşeli bir sesle onu teselli etmeğe çalışıyordu:

— Istırabınızı çok iyi anlıyorum,- ama elimden bir şey gelmiyor. Yalnız siz değil, ben de asrımızın zevklerine ve icaplarına uymak mecburiyetindeydim. Filmi seyrederken, ben de şimdi sizin çekmekte olduğunuz ıstırapları çekmiştim!

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

İnsafsız!

NESRİN, kocası eve gelince ellerini birbirine vurarak, içinin derdini döktü:

— Ah, Münürcüğüm, gördün mü başımıza gelenleri şimdi! olanlar oldu. Hem de nasıl oldu? Rezil, kepaze olduk.

Münür — Hayrola, ne var?

— Birimizin aklına gelmedi de.. Yarın akşam çay ziyafeti vereceğiz ya...

— Malûm...

— Salonumuz ne halde? Ona bu günlerde hiç dikkat ettin mi? Yerdeki halıyı görme. Zaten yeni değildi. Hizmetçi de sobadan ateş alırken yakmış... Ortaları danstan üzülmüş, liyme liyme olmuş... Davetlilerimizi nasıl kabul ederiz.

Münür düşündü, karıcığını haklı buldu:

— Al şu iki yüz lirayı... Münasip bir şey ara, bul, benim vaktim yok.

Akşam eve döner dönmez karısı karşıladı:

— Münürcüğüm... Bu dekolte tuvaletimi nasıl buluyorsun? Yeni aldım, güzel değil mi?

Münür hiddetle homurdandı:

— Zannedersem ben sana esvap al, diye para vermedim, halı al diye verdim.

Nesrin,, boğulur gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyarak bir kanapeye yıkıldı:

— Ah, zalim ,nankör, insafsız... Ben bu esvabı giydikten sonra kimin gözü benim göğsümden ayrılır da yerdeki halıya bakar?

— O kadar isteksiz sarılıyorsun ki, görenler karı koca sanacak!..

(Münif Fehim)

PEROKSİT TABLETLİ

Vel-çit

YAĞLI KREM SAÇ BOYASI

SAÇLARINIZ İÇİN İDEAL RENKLER

▶ Evvelce yıkamadan!

▶ Dekolore etmeden

▶ Tabii bir parıltı, sıhhat ve hayatiyet veren

VEL - ÇİT Yağlı krem saç boyasıdır

14 Renk

OMNİMPEX - P. K. 185 GALATA

DÜNYA BU!..

Kimine sıcak koltuk bir açılmış kucaktır,
Kimine köprü altı sığınacak bucaktır!

Kimine siyah zeytin bile dünyada haram,
Kimine taze havyar anadan doğma haktır!

Öyle zenginler var ki yüzlerini görünce
Hatırıma gelen şey bir yalanmış çanaktır!

Dünkü yobazlar lâyik, dünkü lâyikler yobaz,
Dünkü frak cübbedir, dünkü cübbe fraktır!

İki dâhi yetişti edebiyatımızda
Birisi Yahya Kemal, birisi Abdülhaktır!

Hâmidin eserleri tamam otuz sekiz cild,
Yahya Kemalinkiler otuz sekiz yapraktır!

Eskiden, anasından paşa doğanlar varmış,
Hâlâ böyle bahtiyar var mı? Bana meraktır!

İnsanlar ezilirken binbir yükün altında,
Galiba eşeklere yük taşıtmak yasaktır!

ÇİMDİK

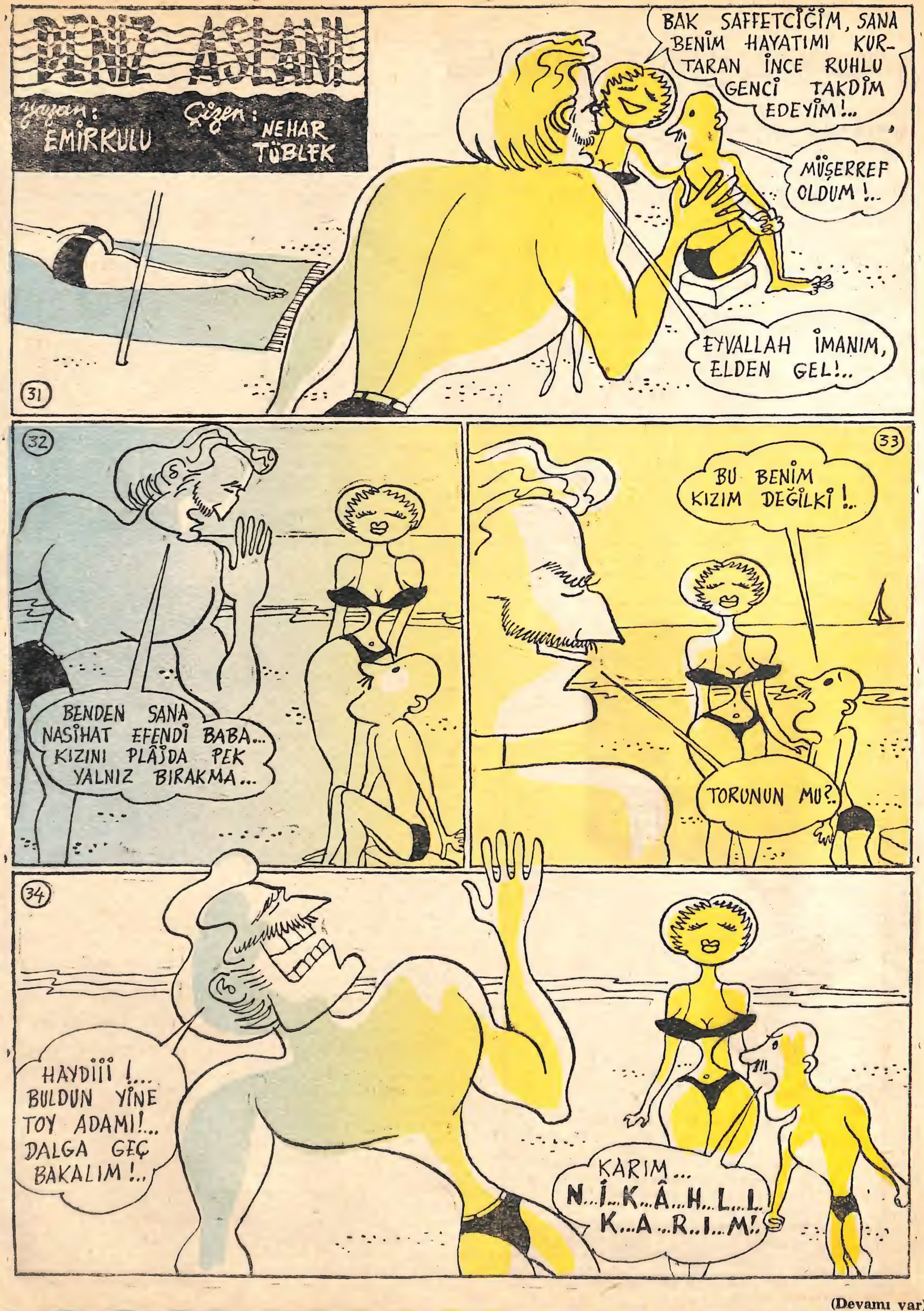
DENİZ ASLANI
Yazan: EMİRKULU
Çizen: NEHAR TÜBLEK
BAK SAFFETCİĞİM, SANA BENİM HAYATIMI KURTARAN İNCE RUHLU GENCİ TAKDİM EDEYİM!..
MÜŞERREF OLDUM!..
EYVALLAH İMANIM, ELDEN GEL!..
31
32
BENDEN SANA NASİHAT EFENDİ BABA... KIZINI PLÂJDA PEK YALNIZ BIRAKMA...
33
BU BENİM KIZIM DEĞİLKİ!..
TORUNUN MU?..
34
HAYDİİİ!... BULDUN YİNE TOY ADAMI!... DALGA GEÇ BAKALIM!..
KARIM... N..İ..K..Â..H..L..I.. K..A..R..I..M!

(Devamı var)

HAYAL BU YA!

ALBERT Duverrier, Lausanne'a gidiyordu. Göl kıyısını, küçük arabasiyle takibederken, sabahın o erken saatinde, kahvaltı etmek üzere durdu. Küçük bir sütçüye girdi. Bir break-fast için kaç para vereceğini sordu. Sonra kahvaltısını etti.

Tezgâhta duran kız o kadar şirin, güzel, cici birşeydi ki, Duverrier hayran hayran kendinden geçti. Kızla sohbeti devam ettirmek için bahane arıyordu:

— Nasıl, bu yoldan pek gelen geçen olur mu? İşlek midir?

— Eh... Pek değil. Meselâ siz, bu sabah üçüncüsünüz!

— Ay, benden erkenciler de mi var?

— Elbet ya... Yarım saat evvel bir bey daha geçti, böyle küçük bir arabayla...

Albert Duverrier tatlı tatlı düşündü: «Nasıl da hemen lâf tuzağına düşüyor...»

— Aman, dedi birdenbire, daha Lausanne'a epey yolum var. Bana iyi pişmiş birkaç yumurta verir misiniz?

— Hayhay, dedi genç kız. Hem de tazedir. Bakın, tarihi bu günün.

— Teşekkür ederim... Allaha ısmarladık. Artık yola çıkayım. Adınız ne kuzum?

— Magdalena... Babam geç yattı da, henüz kalkmadı, ben yalnızım...

— Öyle mi Magdalena? Benim adım da Albert...

Öyle ya... Kız mademki kendisine küçük adını söylemişti, o da kendi küçük ismini söylerdi.

Albert, arabayla yola koyulup kıza da el salladığı zaman hâlâ gülüyordu kendi kendine Magdalena... Güzel isim, hoş kız. Kendisi gibi bir bekârın gözünden kaçmıyacak kadar güzel ve hususiyet sahibi. Albert, meşhur Duvernois saatlerinin resmî acentesi olarak fena kazanmıyordu. Fena kazanmıyordu ama, hevesleri bitip tükenmek bilmiyen şehirli kızlarla, cesaret edip evlenememişti. Hal buki Magdalena... Herhalde virmi beşinden yukarıdaydı. Nasılsa kimse almamış olmalı. Nekadar da güzel kızdı Yarabbi... Hem neye evlenmesindi? Nesi vardı kızın?

— O kadar çok konturatı var ki, bir bardan öbür bara yetişmek için giyinmeğe vakit bulamıyor!..
— Fransız —

«Kendi kendime gelin güvey oluyorum ben de... Bakalım kızın niyeti var mı?» Maksat, yol boyunca avunmak... Albert, bayılırdı hayâl kurmağa...

Vakit öğleye yaklaşıyordu. Duverrier, küçük arabasını yolun kenarına çekti, istop etti. Yanındaki kutudan, henüz soğumuş yumurtaları çıkardı. Birisini, kabuklarını soymak üzere eline aldı. Üzerindeki tarihe baktı: o günün... Kız doğru söylemişti. Lâkin tarihin altında, ince bir yazı gözüne ilişmişti. El yazısiyle ve mürekkeple yazılmış bir yazı. Albert, gözlerini kıstı ve ince yazıyı büyük bir hayretle okudu. Okuyunca da yüreği hop etti:

«Toprak sahibi bir genç kız evlenmek istiyor. Boyu bosu yerinde. Endamı güzel. Sarışın. Marilyn Monroe'yu andırır. Yaşı 26. Babası var, annesi yok. Ciddî ve mazbut bir memurla evlenmek arzusunda. Kazancı az da olsa, muntazam olmalı. Yaşı kırktan yukarı olmamalı. Magdalena Friedmann adına ve Lausanne yolu 49/119 adresine mektupla müracaat».

Magdalena, bu satırlarla evleneceği erkeği değil de, gûya Albert'i tasvir ediyordu. Adamcağızın nasıl yüreği oynamasın? O andan itibaren de, içinde sıcak bir hisle, kahvaltıyı filân bırakıp bir an evvel şehre ulaşmak için arabasına, motörünün takatinden üstün bir hız vermeğe gayret ederek yola koyuldu. Kilometre taşlarına göz yumup açıncaya kadar tesadüf ediyordu. Aklı, Magdalena'nın ipekli saçlarındaydı. Kâfir kız, kendini birkaç kelimeyle ne de güzel tasvir etmişti. Bir köylü, hiç değilse dışarlıklı kızında bu ifade kudreti! İnanılacak şey değil doğrusu... Ya kendisinin daha yola çıkarken, bu kızla evlenmeği düşünmesi? Bunu aklına koyması?

Lausanne'a varır varmaz, ilk işi, mektupluk kâğıt tedarik etmek oldu. Derhal iki üç satırla durumunu bildirdi. Evlenmek istediğini açıkladı. Özel postayla yolladığı halde, cevabı beklerken sabırsızlıktan kuduracaktı nerdeyse. Adres olarak, pek tabii, saat firmasını göstermişti.

İkindiye doğru, beklediği cevap geldi. Albert, memnundu. Gerçi bu kadar çabuk bir cevap beklemiyordu ama...

Zaten bütün iş, bu «ama» daydı. Magdalena:

«Yumurtalarımın nihayet bir işe yaramasından memnunum. Mukadderatımı bunlar sayesinde tâyin edeceğimi ötedenberi biliyordum. Fakat ben, sizin zannettiğiniz gibi alelâde bir köylü kızı değilim. Lausanne üniversitesinde ziraat tahsil ettim. Babamın çiftliğinde çalışıyorum. Teklifinizi kabul edemeyişimin sebebi ise büsbütün başka: Sizden evvel bu yumurtalardan almış olan bir genç telgrafla müracaat etti. Müracaatını telgrafla cevaplandırmış bulunuyorum. İkinci bir telgraf masrafını göze almak için bir sebep görmüyorum. Saygılarımla...»

— *Henri Sorbet* —

Sizi, kısa zamanda ve muhakkak Bir ev sahibi yapacak olan yegane sistem Yapı Tasarrufudur. Çünkü bu sistem Türkiye Emlâk Kredi Bankasının % 90 nisbetindeki az faiz ve Uzun vadeli Kredi imkânlarile desteklenmektedir.

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI

UCUZLUK KUPONU
AKBABA - AYDABİR

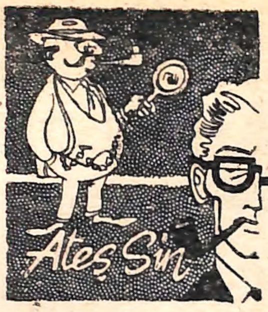

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nant Pinkerton ,Dedektif Nik, İstanbulda

AKBABANIN MİZAHÎ
TEFRİKA No : 19

★ ★

— Neyse, o tarafı karıştırmıyalım. Senin ne yapacağın beni ilgilendirmez ablacığım. Ne istersen onu yaparsın. Ama sonunda ben yine uygun rapor veririm Hacıbeye...

— Eh, teşekkür ederim...

— Hıh... İnsaf yahu... Sahiden vurguncuya uygun karıymışsın hani... Bizde bir kuru teşekküre pabuç bırakacak göz var mı? Biz serbest meslek sahibiyiz abla...

— Uzattın canım, ne istiyorsan söyle...

— Beş yüz kâğıt idare eder...

— Deli misin be?

— Aksine, akıllı geçiniyoruz kıtlıkta...

— Ben öyle yok yere para veremem...

— Zaten hepsini sen verecek değilsin ki...

— Ya kim verecek?

— Ortağın... Mehlika Gülen adiyle maruf, beşinci sınıf bar artisti... Şimdi de Hafız Sabri efendi hazretlerinin resmen karısı olan şu hanım...

— Sen amma da esaslı bilgi toplamışsın ha...

— 1 —

— Ne yapalım abla... Geçim dünyası...

O zamana kadar tek kelime söylemeyen Mehlika, birdenbire sordu:

— Kocalarınızın bizden şüphelenmesine sebep ne?

Mayk Hammer Süleyman güldü:

— Çok basit bir sebep hamfendiciğim... Öğrendiklerime göre, ikiniz de aşağı yukarı ayni hastalıklardan şikâyetçi olduğunuz halde hiçbir zaman ayni doktora muayene olmuyormuşsunuz. Daima ayrı mütehassısları seçiyormuşsunuz. Bu işte hanginizin daha zevk sahibi olduğunu kestiremem ama, püf tarafı bu işin. Bir gün, bukadar sık doktor ve tedavi ücreti vermek canlarına yetmiş olacak kocalarınızın. Kuşkulanmışlar. Gittiğiniz doktordan birinin avukat olduğunu öğrenince heriflerde büsbütün şafak atmış...Tam da o sırada seyahat dalgasını tutturmuşsunuz... Anlıyorsunuz ya?

İki genç kadın, Migros kamyonu görmüş esnaf gibi kara kara düşünmeğe başladılar. Bir an gözgöze geldiler. Aşlanmışlardı. Mehlika:

— Kabul... Dedi. Beş yüzü ortaklaşa vereceğiz. Ama bir daha para istemek yok. Kalleşliğe kalkarsan ananı bellerim.

— Merak buyurmayınız hamfendiciğim... Bizde söz bir, Allah bir...

Kasımpaşalı Süleyman hemen cebinden bir kâğıt çıkardı:

— İşte, dedi, size inandığımın ilk misali. Yolcu listesini gözden geçirdim. Birincide bir genç fabrikatorla yalnız seyahat eden evli bir adam var. Orta yaşlı. Bir de tiyatro artisti bir adam. Ankaralı bir tüccar. İki de sporcu genç. Beşinde de iş var. Öteki yolcular ya yalnız değil, yahut içi geçmiş herifler. Size yaramaz. Bu beşinden birini seçerseniz, iyi eğlenirsiniz seyahatte...

Kâğıdı Bingül, namı diğer Muallâ'ya uzattı. Kibar bir selâm çakarak oradan uzaklaştı.

(Devam edecek)

— 2 —

Yeni 4 Kitap

Akbaba - Aydabir Yayınevi bu ay içinde kıymetli okuyucularına şu kitapları takdim edecektir:

AKBABA MİZAH YAYINLARI SERİSİ :

1 — Meşhurların nükteleri.

Bu kitapta başta Atatürk olmak üzere, İ. İnönü, Abdülhak Hâmit, Süleyman Nazif, Ahmet Haşim, Yahya Kemal, Reşat Nuri, Peyami Safa, Mithat Cemal, Yusuf Ziya, Fazıl Ahmet, Doğan Nadi, Ahmet Hamdi Tanpınar, Ressam Çallı İbrahim, Nurettin Artam gibi bir çok tanınmış fikir, sanat ve politika şöhretlerimizin nükteleri toplanmıştır.

Büyük bir emekle bir araya getirilen «Meşhurların Nükteleri» kütüphanelerinizin en sevimli, en zarif ve en kıymetli kitabı olacaktır.

Güzel karikatürlerle süslenen bu eserin fiyatı 1 liradır.

2 — Bu ay neşredeceğimiz ikinci mizah eseri, meşhur Rus hikâyecisi Arkadi Averçenko'dan Hasan Ali Ediz'in dilimize çevirdiği (Sahtekârsız Memleket) isimli emsalsiz mizah şaheseridir. Fiyatı 1 liradır.

AYDABİR POLİS ROMANLARI SERİSİ :

1 —Bugün satışa çıkan (Öldüresiye!) isimli polis romanı, kendi nev'inde eşi az bulunur bir harika eserdir.

Bu kitabın 176 sayfasında, hiçbir sayfa yoktur ki, sizi meraktan, korkudan, heyecandan ürpertmesin!

Fiyatı 1 liradır.

2 — Bu ay çıkacak ikinci macera ve polis kitabımız (Fuarda Cinayet) dir.

Aşk, ihtiras, macera, cinayet, bu kitabın her satırında, en maharetli kalemlerin, en edebî itinasiyle işlenmiş, okuyucuyu daima tesiri altında bırakacak bir kıymet almıştır.

Fiyatı bir liradır.

Siparişler taahütlü olarak gönderilir.

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

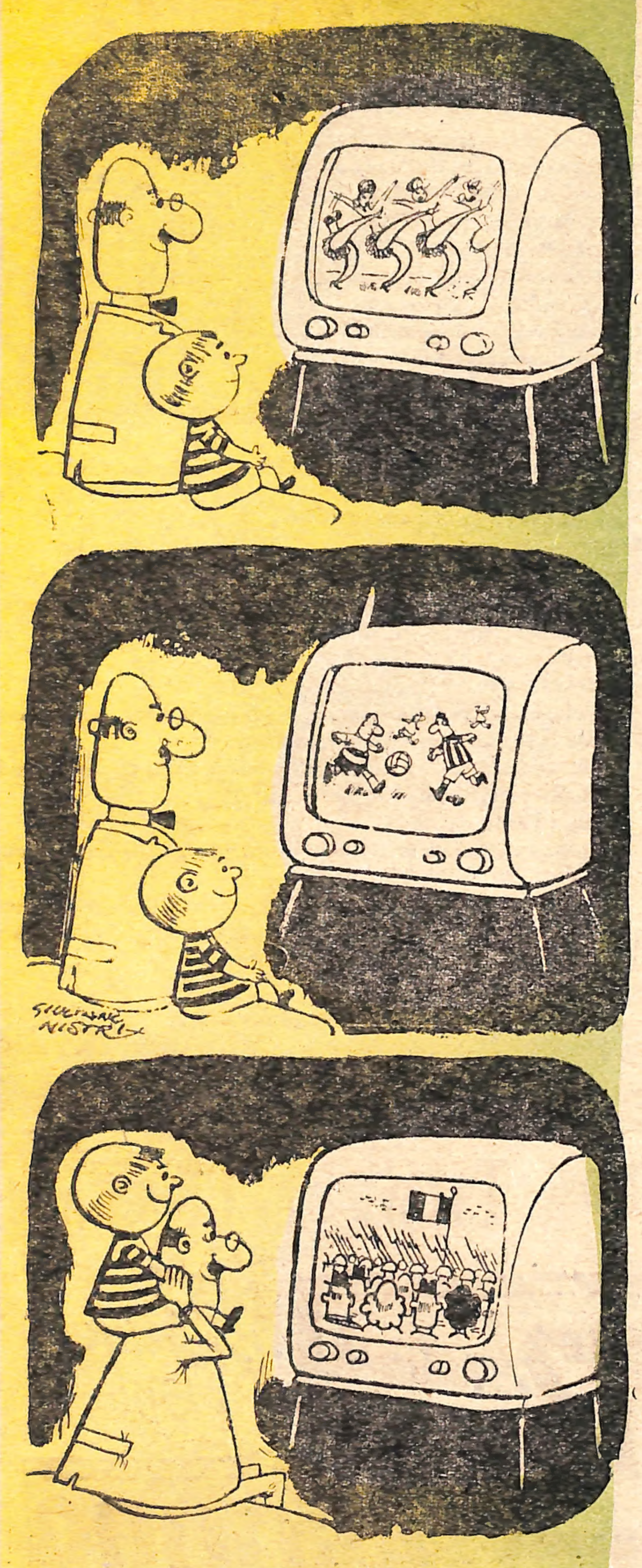

Televizyon!..

— İtalyan —

— Canım ne kızıyorsunuz?.. «Ben yokken bayanın bütün arzularını yap» diye emretmediniz miydi?...

— Fransız —

— İşte sanatkârın «İzdivaç» isimli şaheseri!..

— Fransız —

RESSAMLARA MODEL!..

— Fransız —

— Doktor bey, daha bir kaç ay gözlerinin böyle bağlı kalmasını tavsiye ediyor!..

— Fransız —

İftihar edeceğiniz bir pasta!

Grafika

Bu mükemmel pasta, SANA ile kolaylıkla yapabileceğiniz pastalardan biridir Lezzetli ve iştahaçıcı olduğu için misafirlerinize, ailenize ikram etmekten gurur duyacaksınız. SANA ile yapılan bu pasta nefis olmakla beraber besleyicidir ve vitaminleri boldur.

Bugünden itibaren, SANA ile güzel pastalar ve bisküviler hazırlamak zevkini tadınız : mükemmel bir netice elde edeceğinize emin olabilirsiniz.

SANA PASTASI

Kullanılacak malzeme :

5 yumurta, 1 bardak pudra şekeri, 3 çorba kaşığı un, 2 çorba kaşığı nişasta, 100 gr kabukları soyulmuş ve çekilmiş badem.

•

Yapılması : 5 yumurta sarısı ile pudra şekeri 15 dakika vurulur, ayrıca, yumurta beyazları sıkı kar haline getirilir. Un, nişasta, badem, yumurta beyazları sarılara ilâve edilir, hafifçe karıştırılır Yuvarlak yağlanmış kalıbın üçte biri boş kalmak şartile doldurulur, orta hararetteki fırında pişirilir Soğuduktan sonra ortasından üç parçaya kesilir Her birine krem sürerek üst üste konur Üzerine ve kenarlarına bol krem sürülür, bütün pastaya iri kıyılmış badem yapıştırılır

•

Kremi : 6 çorba kaşığı toz şekeri, 1 çorba kaşığı kakao, 1 çorba kaşığı dolusu un, 2 yumurta, 1 paket şekerli vanilya bir kap içinde karıştırılır Bir bardak süt ilâve edilir. Atese konur koyulaşıncaya kadar karıştırılarak pişirilir

Kaynamağa başlayınca ateşten indirilir. 125 gr **SANA** konur, karıştırılır, soğutulur

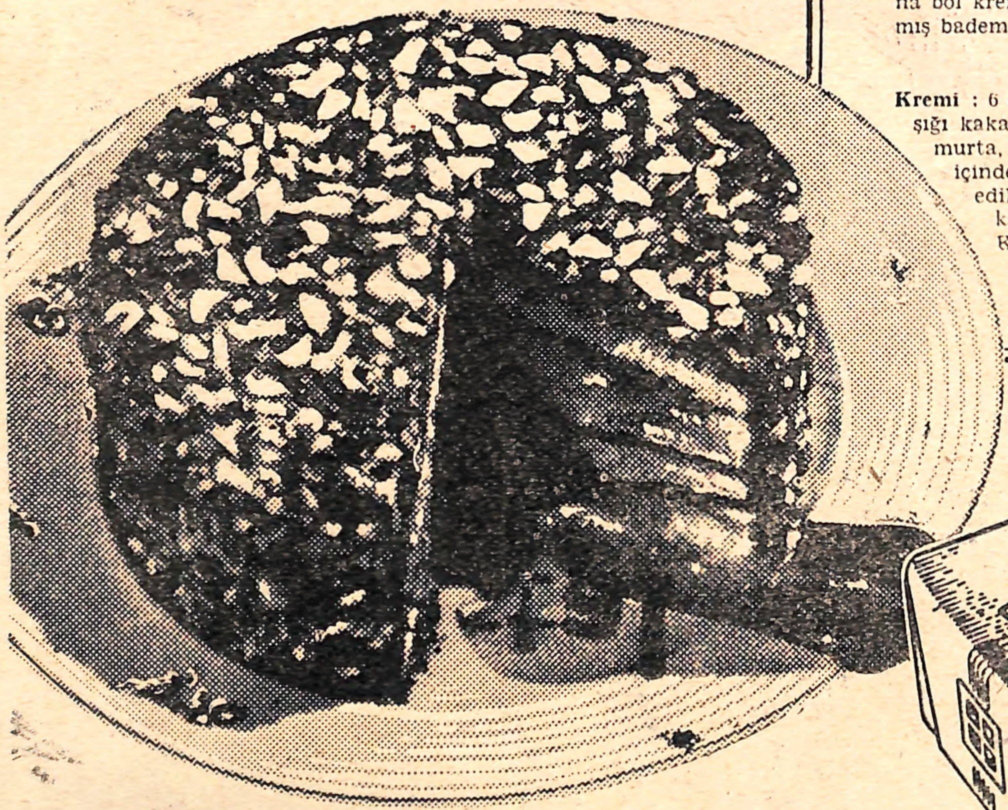

UNIT

S 28

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY) İSTANBUL

Anadolu Sigortası

Hayat ⋆ Kaza ⋆ Yangın

Anadolu Türk Anonim Sigorta Şirketi en müsait şartlarla emrinizdedir.

Telgraf: İmtiyaz, İstanbul — P. K.: 845 - Galata

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

KADIN FUTBOLCULAR ARASINDA

Galatasaraylı — Senin fenerini söndüreceğim!..

Fenerli — Haydiii!.. Galatanın da modası geçti, sarayın da!..